

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

Din Tro har frelst dig.

Datter! vær frimodig, din Tro har frelst dig. (Mt. 9, 22).

Det var en Kvinde, der i 12 Aar havde lidt af en Blodflod, Jesus talte saaledes til.

Evangelisterne Markus og Lukas fortæller udførligere om denne Kvinde. De siger os, at hun havde søgt mange Læger og derved sat til, hvad hun ejede, og det var blevet værre med hende i Stedet for bedre.

Markus siger, at hun havde hørt om Jesus; saa vidt vi skønner, foregaar det, her fortæller, i Kapernaum, i hvert Fald paa Vestsiden af Geneseret Sø. Der havde altsaa været rig Lejlighed til baade at høre om Jesus og til at høre ham. Rimeligt dog, at det er første Gang, denne Kvinde har set Lejlighed til at komme ham nær.

Matthæus siger, at hun sagde ved sig selv: „Dersom jeg blot rører ved hans Klædebon, bliver jeg frelst.“

Det var virkelig en underlig stærk Tro, hun havde til Jesus.

Tenk blot, hun havde søgt sin Tids bedste Læger — thi det maa her antages, da Lukas siger, at hun havde „kastet al sin Formue paa Læger“ — og det havde intet hjulpet, og saa er hun trods sin Erfaring med Læger, sikker paa, at blot Berøringen af hans Klædebon vil helbrede hende.

Ja, det var en underlig Tro, men den blev ikke beskæmmet. Det gik som hun troede.

Skønt Jesus ikke var bleven tiltalt, og han end mindre havde talt til Kvinden, mærkede han, at der udgik en helbredende Kraft fra ham.

Da han saa spørger om, hvem der har rørt ved ham, kommer Kvinden og falder ned for ham og fortæller ham hele Sandheden, og da er det, han siger til hende: „Datter! vær frimodig, din Tro har frelst dig.“

Hvad skal vi nu forstaa ved den Tro og Frelse, som her omtales?

Vi har set, at Kvindens Tro bestod deri, at hun var sikker paa, at naar hun blot rørte ved Sømmen af Jesu Klæder, saa skulde hun nok blive helbredet, og Jesus siger ifølge Markus til hende: „Vær helbredet fra din Plage!“

Det skal vi slet ikke prøve paa at aandeliggøre. Kvinden havde Tro til at blive helbredet fra sin Plage. Mere siges her ikke.

Men — det skal vi mærke os, at det Menneske, der satte Jesus saa langt over Tidens bedste Fagmænd og tiltroede ham saa stor en Magt — og vi kan ogsaa nok tilføje Villie — hun vilde tiltro ham mere.

Saa, skønt det fortrinvis er legemlig Hjælp, her søges og opnaas, saa hænger det nøje sammen med at søge og opnaa Hjælp imod Syndens Onde.

Og det er et saa ægte og skønt Tegn paa Jesus som Frelser; thi Jesus skænker her netop hende, der søger ham, hvad hun særlig mangler for at være et lykkeligt Menneske.

Desuden maa det ikke glemmes, at Jesus, som først og fremmest er en Frelser fra Synd, ogsaa vil fuldkommen frelse os fra alle Syndens Følger paa Sjæl og Legeme.

Fra Santalmissionen.

Vi har netop modtaget det tunge Budskab at Missionær Otto Skat-Petersen er afgaaet ved Døden i Danmark den 12. Marts. I 1917 maatte han paa Grund af nedbrudt Helbred forlade Missionsmarken og rejse hjem til Danmark for at søge Hvile og Lægehjælp. Lige efter sin Hjemkomst blev han indlagt paa et Hospital i København, hvor han underkastede sig en Operation. Det sidste Aar boede han med

sin Familie paa Biskop Madsens Gods, Vedbygaard ved Ruds Vedby, og der døde han. Han blev begravet paa Vestre Kirkegaard i København.

Skat-Petersen blev født i København den 13de Juni 1877. Hans Far var den bekendte Professor i Theologi ved Københavns Universitet, L. W. Skat-Petersen. Han var Student fra Sorø Akademi og tog theologisk Embedseksamen i 1901.

Fra sin tidligste Barndom kendte han til Santalmissionen. Hans Far folte Kald til at rejse ud til Santalerne den Tid, da Skrefsrud var hjemme og virkede for Missionen i Danmark. Det blev der dog intet af, at han fik komme ud, da han havde saa stor en Familie. Men Sønnen fik altsaa gaa i sin Faders Sted.

Under sin Studentertid deltog han i de kristelige Studenterstævner i Norden. Han var saaledes til Stede ved Studentermødet paa Setnesmøen i Romsdalen, Norge, i 1899. Det var under disse Møder, at han blev sig sit Missionskald bevidst. Og da Budskabet om gamle Børrensens Død kom, — Efteraaret 1901, var han færdig og meldte sig til Tjeneste i Santalmissionen.

Efter at have modtaget Ordination i Vor Frues Kirke i København rejste han Sommeren 1902 sammen med sin unge Hustru Barta født Winkel, ud til Santalistan. Der opholdt de sig først et Aars Tid paa Hovedstationen Ebenezer, hvor de under Skrefsruds Ledelse fik deres første Undervisning i Santalsproget og blev sat ind i Arbejdet.

Fra Ebenezer blev saa Skat-Petersen sendt til at bestyre Missionsstationen Tilabani, der ligger omtrent 13 Mil Sydvest fra Ebenezer. I omtrent fire Aar bestyrede han denne Station og blev derpaa sendt til Assam.

Og det var som Bestyrer for Missionsstationen i Assam at Skat-Petersen fik gøre sin største og mest betydningsfulde Gerning i Santalmissionen. Han flyttede derop i 1907.

Det var i en meget vanskelig Tid, at Skat-Petersen blev sendt derop. Nogle af Assamregeringens Embedsmænd havde sat sig i Hovedet, at de vilde fratage Missionen omtrent det halve af Koloniens Landomraade under Paaskud af, at det ikke blev opdyrket hurtig nok. Men Skrefsrud, som endnu var i sin Velmagt, lod sig ikke forbløffe af disse Embedsmænd. Med Hjælp af Sir Andrew Frazer, som da var Viceguvernør i Bengalen, blev Sagen ordnet saaledes, at Missionen fik nogle Aars Hensyn til at skaffe flere Kolonister og opdyrke Kolonien.

Det blev da om at gøre at faa sendt op til Assam saa mange Folk som mulig paa en kort Tid. Assamkolonien ligger omtrent 300 Mil imod Nordøst fra det gamle Santalland. Og Santalerne kviede sig for at rejse saa langt væk. Men der blev agteret nede i det „gamle Land“ og det lykkedes næsten over Forventning at faa skrabt sammen Folk og sendt dem af Sted til Assam.

Skat-Petersen var i Kolonien og tog imod dem, som blev sendt derop. Han maatte skaffe dem Føde og Arbejde og sørge for dem paa alle Maader, indtil de kom sig saapas paa Benene, at de var i Stand til at tage Vare paa sig selv.

Og det var nok alt andet end lette og behagelige Dage for Bestyreren af Kolonien de første Aar. Yderst fattige var de alle disse Kolonister, og ikke var de alle af Mors bedste Børn heller, er jeg bange for. De blev jo bogstavelig samlet fra Gærderne og fra Vejskellene dernede i det „gamle Land“ og de alle fleste af dem var Hedninger. Der var en Tid, da Hedningerne havde Overmagten i Kolonien, og mange af de Kristne yar sløve og vilde helst slippe at tage Kampen mod Hedenskabet i deres Landsbyer; de foretrak at lade fem være lige for den kære Freds Skyld.

I disse Tider var det, at Skat-Petersens Taalmodighed, Visdom og Tro blev sat paa Prøve. Og han bestod Prøven. Og naar vi nu kan pege paa Assamkolonien og Arbejdet, som gøres der, som en af Santalmissionens dejligste Frugter, saa har vi for en stor Del Skat-Petersen at takke derfor.

Han havde ingen stor Begavelse, i alt Fald i den Forstand som det Udtryk almindelig benyttes. Men hvis man regner Flid og Trofasthed med som Tegn paa stor Begavelse, saa var han det i høj Grad.

Jeg husker godt første Gang jeg saa ham. Det var under et Maanedsmøde paa Ebenezer i November 1904. Det var ikke meget, vi fik være sammen ved denne Anledning, men jeg husker, at mit første Indtryk var, at jeg havde for mig et ejegodt og trofast Kristenmenneske. Og dette mit første Indtryk har jeg aldrig fundet fornødent at forandre. Det er tvertimod blevet stærkere gennem Aarene.

Han var en Mand, i hvis Hjerter Kristi Tjenersind havde slaaet dybe Rødder. Han forstod sig paa at tjene. Vi andre syntes ofte, at det gik for vidt, naar Santalerne kom til ham med deres smaa Bekymringer og Vanskeligheder. Mange af disse deres Vanskeligheder syntes vi at, de nok kunde have klaret selv. Men Skat-Petersen var altid villig til at hjælpe og Santalerne fandt snart ud, at det var meget lettere at faa ham til at klare deres Vanskeligheder end at gøre det selv.

Var der en Santal, som havde faaet sig et Lommeuhr, og dette gik i Staa, saa vidste han straks, hvem han skulde henvende sig til for at faa det sat i Stand. Alle de Sykler, Symaskiner og gamle Bøsser, som fandtes i Kolonien, havde vistnok gjort regelmæssige Ture til Missionsstationen for at blive sat i Stand. Og han var en meget behændig Mand. Al Slags Maskineri forstod han sig paa og kunde ikke bare reparere men ogsaa lave næsten, hvad det skulde være. Og det kom sandelig vel med der i Junglen, at han var behændig, thi der har man ikke hverken Smeden eller Snekkeren at løbe til eller sende Bud efter, som man kan her i Hjemlandene; derude maa man lære at hjælpe sig selv, saa godt man kan, naar noget staa paa.

Han tog svært faa Hensyn til sig selv og sin egen Helbred. I den voldsomme Regntid i Assam gik han ofte barbenet omkring til Landsbyerne i den dybe Søle for at se til syge og andre, som trængte til hans Hjælp og Tilsyn. Og det er ikke netop paa den Maade, at man holder sig Junglefeberen fra Livet. Den indfandt sig ogsaa. Og med Feberen kom den Nyrøygdom, som lagde ham i en, som vi synes, altfor tidlig Grav.

Hvor Børnene var glade ved ham! Naar han kom til Landsbyen, var det ikke længe, før det stimlede af Børn omkring ham. Han forstod dem, og de forstod ham. Og der var vist ikke mange Børn i Kolonien, han ikke kendte. Efterat han rejste derfra, kom Børnene saa tidt og spurgte os om, hvordan han havde det, og om han ikke snart kom tilbage.

Med sit Liv vidnede han mere end med sine Ord. Han levede Kristus blandt Santalerne. Og det er Livets Vidnesbyrd, som vejer mest alligevel i Verden og kanske ikke mindst blandt et barnligt Folk som Santalerne. Derfor ejer Skat-Petersen ogsaa en stor varm Plads i Santalernes Hjerter.

Det bliver mørkere i Verden, hver Gang Mænd som Skat-Petersen forlader den. Men vi under ham Freden og Hvilen hjemme hos Herren efter en haard Arbejdsdag. Vi under ham, at han nu faar være fri for Sygdom og Smerte. Og saa takker vi Gud for det Liv, han fik leve blandt os og for, hvad han fik være baade for os, hans Medarbejdere, saavel som for San-

talerne. Herren styrke og trøste hans efterladte Hustru og to Døtre i deres tunge Sorg og Savn.

Der er blevet en stor Plads efter ham i Santalmissionens Arbejdsrækker og Spørgsmaalet kommer: Hvem skal tage hans Plads?

Der trænges til Arbejdere i Santalistan. Skulde der ikke være nogen ung Præst eller Student med et Hjerter saa varmt for Guds Riges Sag og for Sjæles Frelse, at han vilde være villig til at rejse derud og fortsætte den Tjenergerning, Skat-Petersen og andre fik Lov at begynde i Santalistan.

Eders,
M. A. Pederson,
3245—19th Ave. So.
Minneapolis, Minn.

En ung Kristens Breve.

Man møder i de senere Aars danske Litteratur ikke saa faa prægtige Skikkelser af den Slags, der uvilkaarligt faar En til at tænke paa Ordene i Begyndelsen af det 43. Kapitel hos Jesaja: „Frygt ikke, ... Naar du gaar gennem Vande, saa er jeg med dig, og gennem Floder, saa skal de ikke overskylle dig ... thi jeg er Herren, din Gud.“ Knud Hee Andersen, Sekretær i K. F. U.M. i København giver nu danske Læsere Lejlighed til at stifte Bekendtskab med endnu en af disse unge Skikkelser, der ikke let vil glemmes.

Forbes Robinson, hvis „Breve til Venner“ nylig er udsendt paa De unges Forlag i Aarhus, var en engelsk Teolog, der havde sin Livsgerning blandt Studenterne i Cambridge, indtil han døde i 1904, kun 36 Aar gammel. „Hans Liv blev kort, og Sygdom tog i mange Aar en stor Del af hans Kraft, Men han var lykkelig alligevel“, hedder det i Oversættelsens Forord. — Gennem Samfund med Gud voksede han i Styrke og aandelig Rigdom og blev til Hjælp og Velsignelse for mange Mennesker. En Bønnens Mand var han. En sundt og alment interesseret Mand, hvis Lune ofte kommer frem i Brevene, f. Eks. i et Brev fra 1890, da han paa et Besøg i Schweiz søgte at gøre sig forstaaelig for en Præst ved Hjælp af en Blanding af Tysk, Engelsk og Latin. Men fremfor alt var han en Mand, der for Alvor vidste, hvad det gælder om, og kunde aabne andres Blik for det samme. „Der er“, siger en, som har kendt ham, „saa mange af os, som atter og atter er gaaet fra ham for at vende tilbage til den muntre, letsindige, selvske Studenterverden som et ædlere og bedre Menneske.“

Sovende kom Forbes Robinson ikke frem. Han har kendt til Kamp, og kendt til at føle sig ydmyget under Guds Haand. Men fremad og opad gik det stadigt. „Naar Taagen letter“, skriver han i 1900 „kan vi gaa frem igen, og det kan være, vi skal finde, at selv i Taagen var vi kommet længere, end vi troede. Den dybe Sne og de lange, mørke Regnvejrdsdage er nødvendige for at gøre Frugten fuldkommen, lige saa vel som Solskinnet. Og vi trænger til Solskin. Saa den den Personlighed, der træder en i Møde gennem disse Breve. Atter og atter maa man standse ved et særligt godt Brev som f. Eks. dette: „Et maa du lære at gøre. Hvad du saa ellers lader ligge, maa du ikke lade dette ligge ugjort. Dit Arbejde vil blive forkroblet og kun naa sin halve Udvikling, hvis du ikke passer dette. Du maa tvinge dig selv til at være alene og bede ... Du vil let finde Undskyldninger, Arbejdet er saa paatrængende, og Arbejdet tager Tid. Du er træt ... Hvis du nogen Sinde skal blive til en Smule Nytte, hvis vi skal være en Velsignelse, ikke en Forbandelse for dem, vi er knyttet til, saa maa vi være alene med Uselvskhedens eneste Kilde.“

usynlige Side. Den Mand, der er Slave af det synlige, har mindst af det evige ved sig; den Mand, der ikke foragter det synlige, men som gennem det synlige stiger op til det usynlige, har Del i evigt Liv.“

Eller de alvorlige Ord til Selvprøvelse i Brevet til en Lærer, der nærede Planer om at gaa over i „direkte aandeligt“ Arbejde, Missionsvirksomhed. „Hvor meget direkte aandeligt Arbejde har du blandt Drengene? ... Saaledes kunde der let fortsættes.

Hvem skulde saa denne gode Bog gerne naa ud til? Først og fremmest vel til Studenter og Lærere og til dem, der staaar som disses Vejledere i de unge Aar. Bedre Julegave end denne Bog vil en nogenlunde moden Ungdom ikke let kunne faa. — Men Indholdet i Bogen er saa dybt og almenmenneskeligt, at det har Bud langt ud over de Kredse, for hvem Brevene oprindeligt blev skrevet. De unge vil faa deres ud af Læsningen, de ældre og mere prøvede vil ud fra deres Forudsætninger med Undren standse overfor denne „fine ydmyge, dybe Kristensjæl.“

Axel Garboe i „Natt.“

En Forespørgsel.

Vi ønsker at købe nogle Eksemplarer af „Hjemlandstøner.“ Har forsøgt hos Forlagshuset i Blair, samt ad privat Vej i Danmark; men Svarene lød paa, at den var ikke mere i Boghandelen. Skulde der nu være nogle af vort Samfunds Folk, der sad inde med Eksemplarer af samme, og som vilde afse dem, saa vil de gøre os en Tjeneste, ogsaa en stor Glæde, om de vilde afhænde dem til os. Vi kan i det mindste bruge eet Dusin.

N. P. J. Nielsen,
Ferndale, Calif.

Bog anmeldelse.

(A. J. Dahm.)

Bogen: „Mine fire Aar i Tyskland“ af Mr. James W. Gerard, der før han i 1913 blev Ambassadør til Tyskland, havde været Dommer i Staten New Yorks Højesteret, er en Bog, der kan gavne alle fornuftige og rettænkende Mennesker at læse, ikke overfladisk men grundigt.

Mr. Gerard, der kom til at bo i Berlin som Abmassadør fra Amerika henvend et Aar før Krigens begyndte og blev ved at være der til i 1917, da Amerika kom med i Krigén, er en Mand, som selv har hørt og set overmaade meget i Tyskland, og som har god sund Dømmekraft og som ved Siden deraf synes at have en stærk Trang til at følge den nøjre Sandhed, hvilket er det allerbedste, denne Mand har Betingelser for at kunne give os Oplysninger, som vi trænger haardt til, hvis vi vil undgaa at gøre altfor mange Fejl i vore Tanker og Udtalelser angaaende det, der vedrører Verdenskrigen, der for nylig har raset med en saadan Forfærdelse vidt og bredt.

Mr. Gerard har omgaaedes den tyske Kejser personligt og haft lange Samtaler med ham fra Tid til anden, og ligesaa har han talt med Kansleren Bethmann-Hollweg og mange flere af Stormændene i Tyskland. Krigsfangerne og de smaa har han ikke glemt at besøge og gøre for, hvad han kunde, saa vidt jeg kan se og forstaa af hans Bog. Ogsaa dem kan vi faa noget at høre fra ved at læse, hvad han har skrevet.

Bogen er naturligvis skrevet paa Engelsk; men en kundskabsrig norsk Redaktør: Peer Strømme har oversat den til Norsk. Den norske Oversættelse kan faaes i „Danish Luth. Publ. House, Blair, Nebr., for \$1.50.

STATS-OPDRAGELSE*)

af 18—22aarige Mænd.

Ungdommens Karakteropdragelse.

Seminarieforstander Ludvig Mortensen i Silkeborg har i Pædagogisk Selskabs Tidsskrift „Vor Ungdom“ skrevet en in-

teressant Afhandling om Ungdommen og den nye Tid, som fortjener at kendes i videre Kredse, saa vist som de Problemer, han sætter under Debat, hører til de grundlæggende.

Forfatteren slaar først fast, at Verdenskrigen er Resultatet af en uligevægtig Udvikling af Nationalvidenskab og Teknik paa den ene Side og Samfundsvidenskaberne paa den anden. Den første Overmægtighed forstod Samfundsvidenskaberne ikke at lede til Anvendelse til Menneskens Gavn, men vor Tid tumlede med det farlige Sprængstof som med Legetøj — og en Katastrofe blev Resultatet.

Nu fødes imidlertid en ny Tid, en ny Kulturperiode. Kulturopgaver vil gaa til Grunde og nye vil opstaa.

For Skolens Vedkommende slaar Forfatteren fast, at den ikke har formaaget i tilfredsstillende Grad at bibringe Børnene de elementære Færdigheder, og at der er noget famlende og spredt over dens Kundskabsmeddelelse og Højnelse af Barnets Intelligens. Men paa det Punkt, hvor Pædagoger lægger Hovedvægten, Karakterens Opdragelse, har Skolen spillet uhjælpelig faldt.

Og det er en simpel Følge af, at Karakterudviklingen foregaar i 13—17 Aars Alderen, altsaa efter at Barnet er kommet ud af Skolen. Netop som denne vigtige Proces, der har den største Betydning for den enkelte og ikke mindst for Samfundet, er paabegyndt, slipper Folkeskolen Barnet og overlader det til tilfældige Paavirkninger at lede

*) Vi meddeler denne Artikel for hvad den er værd. Den viser i hvert Fald, hvad man fra een Kant mener, der af Staten bør gøres for at faa en dygtig og kraftig Slægt. Man mærke sig, at Forfatteren vil have en Skole med „religiøst Prag“, og at han mener, „Religionen vil sejre over Theologien“. Om det er den kristne Religion, han tænker paa, bliver man ikke klar over. —Dsk.s Red.

FARM BARGAINS I LUCK, WISCONSIN.

Stort, 50-aarigt dansk Settlement. Dette er et udmærket Kvæg- og Mejeridistrikt med fortrinlig Majs- og Kløverhøst og rige, træbevoksede Græsgange; talrige Sær, lutherske Kirker; Skoler; Mejerier; Telefoner; gode Veje og velstaaende Byer langs Soo-Banen; midtvejs mellem St. Paul og Duluth. For nærmere Oplysninger skriv til JENS S. PEDERSEN, President for State Bank of Luck, Polk County, Wis.

160 ACRES GOD LERJORD

ved god Vej, Poststræde, Telefonlinie, „vild“ men let ryddelig, god Eng, 8 Mil fra Milaca, i et velbebygget Nabolag; lette Betingelser; \$31.50 pr. Acre.

160 Acres god Lerjord, alt indhegnet og krydshegnet, god Vej, 20 Stykker Kvæg, 14 Malkekøer, 4 Heste, alle Redskaber, 80 Høns, 2 Buggies, Vogne, gode Bygninger; 20 Acres under Plov, 40 Acres Eng, 7½ Mil fra en god lille By, er til Salg straks; \$13,000, lette Vilkaar. For nærmere Oplysninger skriv til Allen & Morneau, Inc., Milaca, Minn.

O. J. Olsens danske Skraatobak.

15c pr. Rulle; karvet Blad, \$1.00 pr. Pund; Lys Virginia, \$1.50 pr. Pund. De reneste ægte Varer i Markedet. De ved ikke, hvad de mister, som ikke bruger dem. Sendes overalt mod Money Orders og Kontant. C. O. D. 10 Cents extra. Rabat til Handlende.

9 Union St., Brooklyn, N. Y.

Vi har en lang Liste over KVÆG RANCHES OG HVEDE-FARME i Montanas bedste Egne. Lave Priser. Gunstige Vilkaar. Hvis interesseret skriv til THE FIRST NATIONAL BANK, HIGHWOOD, MONT.

The Unthrown Stone

An Epic Poem

by

ALEXANDER MARLOWE.

Price \$1.25.

Danish Lutheran Publ. House, Blair, Nebr.